

[Estrup]

ændringer af byfornyelsesloven. Det sker samtidig med, at ministeren understreger, at loven »kun har været anvendt i meget begrænset omfang«, og at der kun er »tilvejebragt et sparsomt erfaringsgrundlag«.

På den baggrund er det umiddelbart svært at forstå og acceptere, at ændringer af dette omfang er ubetinget nødvendige – eller som ministeren udtrykker det i fremsættelsestalen med en mildt sagt modsætningsfyldt formulering:

»... det her foreliggende lovforslag har derfor hovedsagelig til formål alene at løse en række tekniske problemer for byfornyelsesens anvendelse ...«.

Det kommende udvalgsarbejde må jo vise, om det foreliggende forslag kun er udtryk for en sådan nødvendighedens lov. På nuværende tidspunkt er forslaget efter min mening uoverskueligt. I alle tilfælde er der grund til med tilfredshed at konstatere ministerens intentioner: at fastholde de politiske hovedsynspunkter, som blev tilkendegivet under lovens vedtagelse. Det er en klog beslutning.

Det tjener ikke meget formål at tage enkelte af de 128 ændringer op til debat her under førstebehandlingen. Jeg skal derfor nøjes med at pege på to problemer i lovforslaget. Det ene er ændringen af den individuelle vetoet, for det er medtaget i forslaget. Det andet er kondemneringsbestemmelserne, fordi forslaget ikke tager højde for de vanskeligheder, vi ved eksisterer.

Så vidt man kan skønne ud fra fremsættelsestale og bemærkninger, har ministeren været under et betydeligt kommunalt pres for at afskaffe den individuelle vetoet. Jeg synes, det er godt, han har stået imod presset. Bestemmelsen om individuel vetoet er noget af det virkelig nye i byfornyelsesloven. Den skal først have lov til at fungere i praksis, før vi tager stilling til, om det er en hensigtsmæssig idé. Det gælder også, selv om den umiddelbart måtte forekomme nogle kommunale planlæggere at være lidt besværlig. Gennem vetoet har man efter mit skøn skabt en af de mekanismer, som kan gøre byfornyelsesprocessen til at leve med for beboerne, og som oven i købet kan få dem til at deltage aktivt i processen. Udøvelsen af individuel vetoet er stærkt begrænset. Den omfatter kun forhold, der alene vedrører den enkeltes bolig.

Når ministerens forslag på dette punkt alligevel er et problem, skyldes det, at man på den ene side bevarer den individuelle vetoet, men på den anden side ikke giver den rimelige udfoldelsesmuligheder. Der er, så vidt jeg kan se, intet i forslaget, der sikrer, at den enkelte beboer får de oplysninger, som sætter vedkommende i stand til at vurdere behovet for et veto. Der er ikke noget galt i at præcisere og standardisere indsigelsesfristerne, men hvis den enkelte beboer ikke sikres nødvendig information inden fristernes udløb, undergraver man i realiteten den individuelle vetoet.

Det andet problem, jeg skal nævne, er kondemneringsreglerne, specielt § 75. Her står vi over for en del af byfornyelsesloven, som er blevet brugt, og som vi ved har givet problemer. Alligevel har ministeren ikke fundet det nødvendigt at overveje ændringer på dette punkt. Det synes jeg er underligt. Problemet er, at § 75 giver mulighed for at stille krav i forbindelse med ophævelse af en kondemneringskendelse, der intet som helst har med den sundheds- eller brandfare at gøre, som førte til kondemneringen. I nogle tilfælde, især Brumlebyssagen fra København, har det ført til helt urimelige krav fra de kommunale myndigheders side, og det har skabt usikkerhed hos beboerne og rokket deres følelse af retssikkerhed. Realiteten er, at man med sådanne udvidede forbedringskrav reelt kan bruge en kondemneringskendelse som første trin i byfornyelsen af de pågældende boliger, vel at mærke en byfornyelse, som ikke skal opfylde byfornyelseslovens regelsæt om beboerindflydelse m.v. Vetoet gælder således overhovedet ikke i disse sager. Jeg mener ikke, vi bør tillade byfornyelse så at sige ad bagvejen.

Til slut blot en enkelt kommentar til finansieringsreglerne for byfornyelsen. Det er også til fru Agnete Laustsen.

Boligministeren undrer sig i fremsættelsestalen over, at det endnu ikke har været muligt at forhandle forslaget om valgfrihed på plads, og anvender i den forbindelse udtryk som »beklageligt« og »besynderligt«. Jeg vil godt minde boligministeren om, at det radikale venstre i begyndelsen af januar opfordrede ministeren til at genoptage drøftelserne om nr. L 70. Vi er ikke blevet inviteret til forhandlinger, men jeg er bekendt med, at ministeren har drøftet spørgsmålet med i